

Toulání Šumavou 2020

9.6.-13.6.2020

Tak je tady další Toulání. Tentokrát opět na Šumavě se startem v osvědčeném sportovním areálu ve Vrhavči kousek pod Klatovy. Předpověď není optimistická a bohužel se zcela naplňuje. Již od Plzně jedu v dešti. Po přivítání s kamarády si všichni snažíme upravit výbavu do deště. Převládají různé igelitové pláštěnky, pytle, smršťovací fólie, gumové pracovní rukavice a podobně. Nějaký vtipálek prohlásí, že v 17.00 přestane pršet. Opravdu přestalo, takže narychlo před startem sundávám igelitovou bundu.

9.6.2020 - den 1. Startuji jen v dresu – přestalo přeci pršet. Bohužel jen na 10 minut. Potom opět začalo. Pak už to bylo monotónní, když přestalo pršet, tak začalo chcat. Stále dokola. Trať je namotaná v lesích po šotolinových cestách, které se střídají s travovými a kořenovými. Pěkně to klouže, dostávám první smyk v zatáčce a to mě trochu

zklidní. Nemá cenu se rozstípat hned na začátku. Ve Velharticích jedeme kolem pěkného hradu, ale v tom dešti nemám ani chuť fotit. Sjezd od hradu je po užoučké stezičce ve stráni, která je „vylepšená“ pokácenými stromy, které se musí přelézat nebo podlézat. Ani se nenaději a jsem u rozhledny Svatobor, odkud sjíždím do Sušice. Na benzínce skupina Toulalů doplňuje energii a zásobí se igelitovými jednorázovými rukavicemi. Já mám vše sebou na první dva dny, takže jedu dál. Příjemná cesta podél Otavy, jen kdybych se neklepal zimou. A to jsem na sebe již opět natáhnul igelitovou bundu. Zahřeji se až stoupáním do Hartmanic.

Potkávám se s Martinem Chmátalem a spolu pak jedeme celé Toulání (v roce 2015 jsme spolu jeli 1000mil).

Další výškový bod je Pancíř. Tam je již tma, takže rozsvěcím čelovku a řítím se dolů po drsné kamenité pěší stezce. V jednom místě mě kolo vyhodilo ze sedla,

ale zvládl jsem to ustát na nohou. To bylo druhé varování, abych nebláznil. Je totiž pěkná mlha a světlo z čelovky se od mlhy odráží, viditelnost je tak na 5

metrů. Čím silnější světlo nastavím, tím je to horší. Říkám Martinovi, že chci najít co nejdříve přístřešek a ulehnout. Souhlasí. Žádný ale není, tak jedeme až do Dešenic před Nýrskem, kde se asi ve 2:00 hod. ukládáme do vlakové čekárny. Přidává se k nám ještě jeden Toulal. Nepříjemné je, že se tam stále svítí a netopí. Ale hlavně tam neprší, není tam personál a nejede vlak.

Ujeli jsme 87km a nastoupali 2551m. Myslím, že na to počasí je to slušné.

10.6.2020 – den 2. Po zhruba dvouhodinovém spánku ve 4:00 balíme a ve 4:30 vyrážíme ven. Trochu se stydíme za hromady bahna, které po nás v čekárně zůstalo, kdyby tam byl hadr, tak bych to snad i vytřel. Počasí se nezměnilo,

jen bych řekl, že prší méně a víc chřije. Jedeme ve dvojici s Martinem. Tedy Martin 100m přede mnou a já ho občas z kopce doježu. Z Nýrska je dlouhý výtlač travnatou, rozbahněnou, lesní cestou na Hraníčář. Pak jedeme přes samé nejvyhlášenější krásy Šumavy: Černé jezero (nošení přes šutry), Špičácké sedlo, Špičák naštěstí objíždíme, Čertovo jezero, Železná Ruda.

Zkouším trochu fotit, ale foťák je mokrá, čočka zamlžená, takže asi nic moc. Balím ho alespoň do pytlíku od svačiny. Trasa vede přes všechna šumavská jezera, chtěl jsem je všechna vyfotit, ale u jezera Laka

to vzdávám. Jezero v té mlze v podstatě nevidím. Přes Hůrku podél Prášilského potoka přijíždíme do Prášil. Tam nás čeká lahůdka – po červené turistické k Prášilskému jezeru. Cesta se změnila v potok, kterým neseme a tlačíme kola vzhůru. Od jezera něco podobného dolů (naštěstí jen kousek). Další vrchol je Poledník, nahoru se zahřeji, cestou dolů mrznu.

Poté nás čeká konečně slušná cesta podél Roklanského potoka na Modravu. V hospodě Zlatá Stezka dáváme česnečku a plněné knedlíky, zapíjím je nealko pivem. Číšník se nám omlouvá, že zatopil teprve před chvílí a upozorňuje nás, že nám teče voda z Camelbaku. Neteče, to teče voda z nás, zůstává po nás pěkná louže. Podél Modravského potoka se klepu jako drahý pes. Zahřeje mě až stoupání na Březník. Pak míjíme pramen Vltavy a přes Knížecí pláň jedeme do Strážného. Následuje Stožec, kolem Špičáku a na Plešné jezero. Začíná se stmívat a já chci jít dnes brzy spát. Kus pod jezerem je pěkný turistický přístřešek, krásné dřevěné stoly na spaní, lavice. Martin mě ale ukecá a jedeme dál k Nové Peci. Kousek před Pecí je železniční zastávka Ovesná se zastřešenou zastávkou. Sice tam fouká, ležíme na betonu, ale neprší tam. Naštěstí noční vlak tam nestavěl a ranní jede v době, kdy už budeme šlapat. **Ujeli jsme 164km a nastoupali 3820m.** Spát jsme šli brzy (asi ve 22:00), chceme dohnat spánkový deficit z předchozího dne.

První dva dny si připadám jako zabalený v Priznicovém obkladu – pod igelitovou bundou vše mokré, zapařené, smradlavé.

11.6.2020 – den 3. Neprší!!! Projíždíme Novou Pec a jsme na kraji Lipna. To objíždíme jižní stranou. Je to strašně dlouhé, ale jede to a nejsou tam velké kopce. Projíždíme hráz a čeká nás peklo: výstup na Luč (933mnm). Nošení a tlačení mezi kameny, kde bych měl i bez kola problémy. Bohužel to samé je i dolů – nedokáži to sjet. Poté již

následuje pohoda kolem výhledu na Čertovu stěnu až do Vyššího Brodu. Ve sjezdu mi nějak začalo vibrovat zadní kolo – v Brodu zjišťuji, že jsem, asi v šutrech na Luči, proříznul bok pláště zadního kola. Průser! Duše se tlačí ven, nedá se jet. V Brodu samozřejmě není cykloprodejna. Tipuji si, že v „Půjčovně raftů Petr Putzer“ budou sportovní týpci a pomůžou. Ukecávám je, že koupím jakýkoliv 26“ plášť. Jeden odjíždí a vítězoslavně se vrací a dává mi duši. Když zjistí omyl, volá kamarádovi a ten za nějakou dobu přijíždí a podává mi .. opět duši. Pak si ale vzpomene, že má doma staré kolo, tak pro něj jede. Jsem zachráněný. Sundávám z jeho kola starý sjetý plášť Ritchey Z-max a nazouvám na svoje. Chlapi vřelé díky za ochotu, zachránili jste mi závod. Sice jsme ztratili 3 hodiny, ale jedeme. Martine, díky, že jsi to absolvoval se mnou. Prý jsme byli dost vpředu, ale tady je důležité dojet, o umístění až tolik nejde. Jen v hlavě se mi to trochu zlomilo a už mi to nejelo. Sjetý plášť navíc pěkně klouzal. V Dolním Dvořišti jsem si vylepšil náladu malým pivem, ale moje jízda se nezlepšila. Vjíždíme do Novohradských hor. Převážně jezdivé cesty, nahoru, dolů. Hezké výhledy a zajímavá místa (zřícený kostel v Pohoří na Šumavě, skvělý penzion Lesovna Žofín atd.). Cesty stále rozhoupané nahoru dolů,

Benešov nad Černou, vodní nádrž Římov a v dále vidíme další strašidlo – Kletř. Blíží se večer, máme hlad a žízeň, tak plánujeme pozdní večeři ve vodácké hospodě ve Zlaté Koruně. Martin ale hospodu přejíždí a já musím za ním. On pivo nepije a mě ho asi nepřál :)). Silniční stoupání pod Kletř. Naštěstí se před nájezdem do lesa objevuje Hostinec na Letné. Sice už zavírají, ale dostáváme alespoň skvělé utopence a pití: Martin čaj, já konečně první velké pivo.

Cyklistická romantika

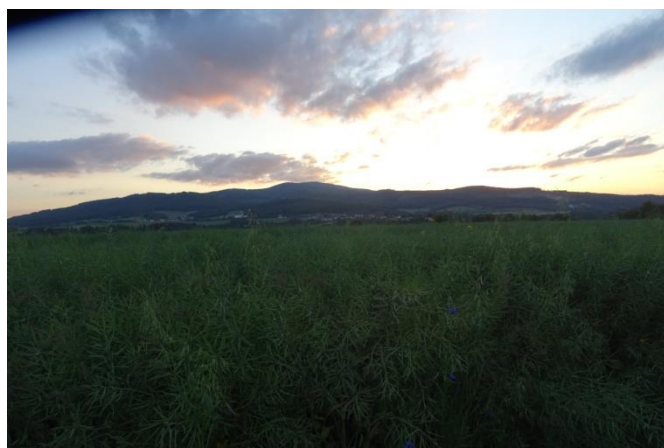
Šumavská jezera, když neprší

Za tepla je osvěžení na cestě příjemné

V dále straší Klet'

Při čelovkách začínáme stoupat na Klet'. Já nechci až nahoru, bude tam zima, chci jít co nejdříve spát. Martin tlačí jako stroj, já se plazím 100m za ním a modlím se, aby už našel místo na spaní a zastavil. Nakonec uléháme kus pod vrcholem ve smřčině. Postupně se připojují další dvě světélka a pak ještě jedno – uléhají kus od nás. Za chvíli další dvě bludičky pokračují nahoru – ráno je budíme na vrcholu (Jíťa se Zdeňkem). **Ujeli jsme 170km a nastoupali 3213m.** Usínáme těsně před půlnocí. Nakonec to nebyl tak špatný výkon. Do cíle nám chybí asi 180km.

12.6.2020 – den 4. Ranní rituál je stále stejný – budiček ve 4:00. Noc byla teplá a na měkkém jehličí jsem se konečně trochu vyspal. Střídavě tlačíme a jedeme až na

vrchol Klet'. Tam probouzíme a fotíme Jíťu a Zdeňka. Ve sjezdu začínám mít první střevní problémy. Neberu to zatím vážně.

Jedeme přes Blanský les a moc se mi to nelíbí. Samé schválnosti na trase – bažiny, pomalé cesty. Projíždíme Křišťanov s chovem zubrů – nádherná zvířata, ale v té ohradě to není ono. My smrdíme víc. Myslel jsem, že horolezení jsme si odbyli na Luči, spletl jsem se. V meandru řeky Blanice nás čeká zřícenina gotického hradu Hus na ostrohu nad řekou. Vydrápat se nahoru je horolezecký výkon, najít cestu skrz je výkon orientační a dolů by to chtělo slanit. Příště mačky a cepín. Nechápu, jak to přelezou holky. V dešti nebo v noci by to bylo docela o ústa. Stálo to ale za to, je to nádherné místo.

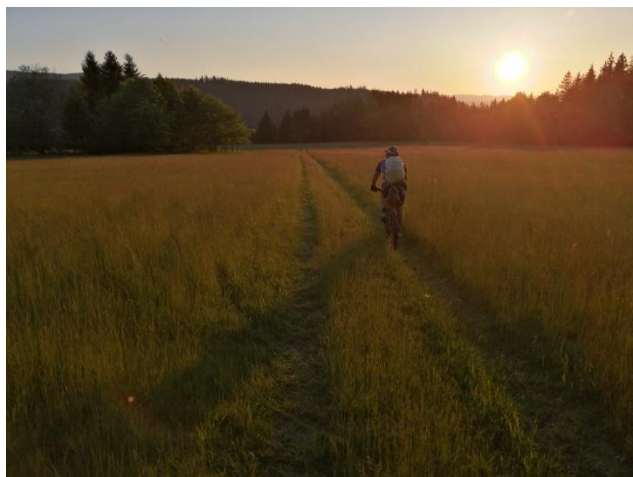

Po mostku přes Blanici a táhneme kola mezi balvany do stráně. Rostou tam úžasné hříby. Začíná zlobit GPS –

sluníčko asi ohřívá vlhkost, která se dovnitř dostala, a display je zamlžený. Občas nejsem schopný číst trasu a musím se řídit podle Martina. Míříme k Boubínu. Pod Boubínem na křižovatce mě chytá výbuch ve střevech. Strhám ze sebe všechno, opřu se zády o strom a nechám tomu volný průtok. Doslova. Bohužel zrovna přichází páreček starších turistů. Skláním hlavu a stydím se, ale nic víc s tím neudělám. Včera jsem měnil destičky v zadní brzdě (oboje jsem dával před závodem nové) a dnes se začínají ozývat v přední. Sháním ve Vimperku nové. Náhodou objevíme, kousek od trasy, jediné cyklocentrum ve městě. Prodávač vytáhne LX Shimano destičky, bohužel nový typ, já mám starý. Zase pešek. Musím dojet jen na funkční zadní brzdu. Letos se mi opravdu nedaří. Z Vimperka opět stoupáme na Šumavu. Na Kvildě si dáváme oběd. Výborné výpečky se zelím a knedlíkem zapíjím pivkem. Martin talíř vyluxuje, já sním stěží polovinu, bouří to ve mně stále víc.

Terénní cesty kolem Horské Kvildy, bohužel nějaký dobrák natahal přes cestu různé klády a větve, takže místo rychlé jízdy jen kličkujeme. Churáňov, Popelná hora (1091mnm). Stále se to houpe 700-1000mnm. Z pěkné cesty nás trasa svede lesem a křovím dolů ke Zlatému potoku, samozřejmě do místa bez mostu. Brodíme a pak jedeme podél Zlatého potoka cestou zlatokopů do Kašperských Hor. Já musím dost často narychlo zastavovat a řešit své vnitřnosti. Nic už nejím a raději ani nepiji. V Kašperkách odbočuji k benzince a kupuji dvě lahve Coca-Coly. Nemám ji rád, ale snad mi uklidní střeva. Vyjedeme ještě na Šibeniční vrch a ukládáme se ke spánku pod stromy na úžasném romantickém místě. Ve spacáku jsme asi ve 23:30. Přes den jsme trochu koketovali s myšlenkou dorazit přes noc do cíle (chybí nám 45km), ale nechce se nám přijít o poslední pěkný den. V noci nás míjí Jíťa se Zdeňkem – zarputile kráčeji k cíli. **Ujeli jsme 138km a nastoupali 3234m.** Tahle část trasy se mi moc nelíbila, ale možná to bylo mými problémy.

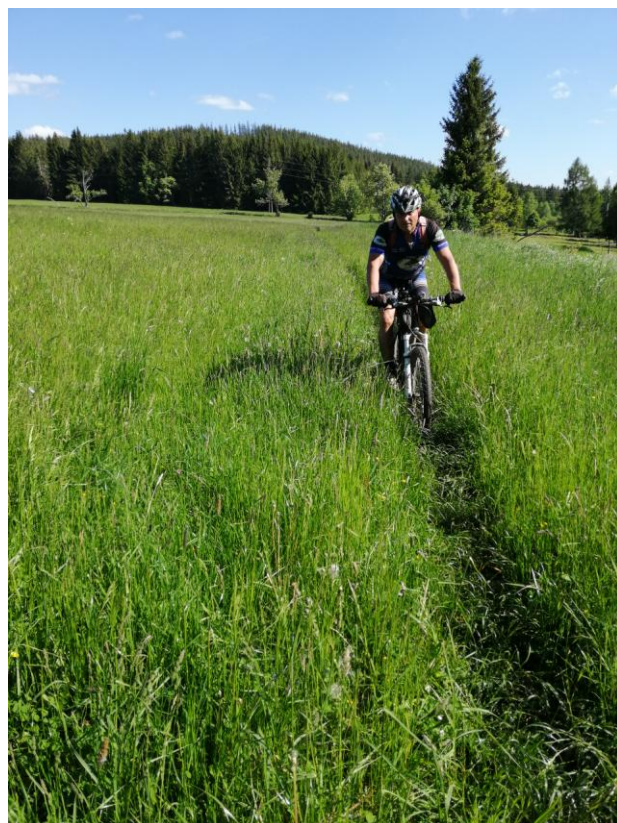
13.6.2020 – den 5. Nádherná teplá noc a ranní výhledy na probouzející se Šumavu a hrad Kašperk. V noci jsem musel jen jednou narychlo ze spacáku. Pojedu zbytek trasy bez jídla a budu pomalu upíjet zbytek Coca-Coly. Snad mi to stačí. Je vedro, ale já se bojím pít něco jiného. Martin mě straší výjezdem do Hartmanic, ale není to tak hrozné. Spíš zlobí různé schválnosti: odbočky z pěkných cest do necest s bahnem, loužemi, vysokou trávou a křovím. Několikrát přejíždíme skryté odbočky a musíme se vracet. Asi abychom přijeli do cíle co nejvíce zabahnění. Ale cíl se pomalu blíží. Posledních pár km je po asfaltové cyklostezce.

V cíli se snažím co nejvíce odbahnit kolo, výbavu i sebe. Zaplavu si v ledovém bazénu (výborná regenerace) a pak se snažím trochu jíst a pít, abych se trochu doplnil. Tady již můžu, WC je v blízkosti, a já ho stále potřebuji.

Až na ty vnitřnosti se cítím docela dobře. Jenže pak jsem udělal chybu, na dvě hodinky jsem si schrupnul, abych byl večer při síle. Probouzím se rozlámaný, jako kdybych byl na brigádě v dole. Další plavání to trochu spraví.

Bylo to náročné, hlavně díky počasí. První dva dny jsem ze Šumavy viděl jen mlhu. Na závěr se nám Šumava odměnila, takže to stálo za to. Zážitek byl zpočátku drsný, ale hodně intenzivní. Díky.

Richard J. R.

[illegible]

Fotografie z akce - <https://jilmi.rajce.idnes.cz>

Na Šumavě umí být i krásně.

Svítání na Šumavských loukách

